

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У. 10187/12
31.10.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Душице Маринковић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., из ...,, против туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе-Више стамбене комисије, ради поништаја решења туженог Уп-2 бр: 18-2/2012 од 21.06.2012. године, у предмету стамбеном, у нејавној седници већа, одржаној дана 31.10.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе-Више стамбене комисије, Уп-2 бр: 18-2/2012 од 21.06.2012. године и предмет враћа туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења стамбене комисије Уп-1 број 2015-39/98 од 01.11.2011. године, којим се укида решење Стамбене комисије Уп-1 бр. 2015-37/1998 од 28.09.2011. године о давању двособног стана у закуп на неодређено време у гарнизону ...,, у приземљу, стан број ..., А.А., овде тужиоцу, ... војног брода у пензији, Улица,

Тужбом поднетом Управном суду дана 04.08.2012. године, тужилац оспорава

законитост решења туженог акта због погрешно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене правила поступка и погрешне примене материјалног права – Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране (“Службени војни лист“ броју 38/05... 39/08). Указује на незаконитост оспореног решења, јер сматра да није било правног основа за укидање решења од 28.09.2011. године о давању двособног стана тужиоцу у закуп на неодређено време у гарнизону Чачак, јер је ово решење постало коначно и правоснажно 21.10.2011. године, па је мишљења да се решење није могло укинути без пристанка или захтева тужиоца у смислу одредбе члана 255. Закона о општем управном поступку, а да претходно није поништена клаузула коначности и извршности. Истиче, да ожалбено решење које је примио 29.05.2012. године, није могло никако да се тужиоцу достави путем огласне табле, јер је првостепена комисија имала све податке тужиоца и тачну адресу (са бројевима телефона – Улица, ...), на коју му је и достављено решење. Сматра, да је укидањем коначног решења од 28.09.2011. године, а на шта стамбена комисија није имала никакво право, дошло до занемаривања критеријума и мерила конкретизованих у ранг листи за решавање стамбених питања у МО и ВС, а што би, уколико овакво стање остане, довело у питање и коначно решавање стамбеног питања тужиоца, без обзира о којој локацији се ради. Посебно истиче, да се управни органи погрешно позивају на молбу тужиоца за промену локације, означајући је као изјаву о не прихватању стана, на који начин су погрешно применили одредбу члана 255. став 1. Закона о општем управном поступку, коју тужилац у тужби цитира. Како је тужилац мишљења, да без његовог пристанка нема услова за укидање и мењање правоснажног решења на његову штету, то предлаже да Управни суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, као незаконито.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), и испитујући законитост оспореног решења, у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 2. наведеног закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из оспореног решења и списка предмета произилази да је тужени орган нашао да је

првостепени орган правилном применом одредбе члана 255. Закона о општем управном поступку укинуо решење стамбене комисије Уп-1 бр: 2015-37/1998 од 28.09.2011. године, које је постало коначно и извршно дана 21.10. 2011. године, о давању двособног стана у закуп на неодређено време у гарнизону ...,, у приземљу, стан број ..., тужиоцу, ... војног брода у пензији, из ..., Улица Ово стога јер је првостепени орган изјаву коју је тужилац дао у својој молби од 28.10.2011. године, да због породичних разлога, здравствених проблема мајке тужиоца која не може да хода па је приморана да буде што ближе ВМА, а и ћерка му је на мастеру у ..., жели да своје стамбено питање реши у гарнизону Београд, правилно третирао као изјаву о неприхватању стана и у складу са одредбом члана 255. Закона о општем управном поступку укинуо решење о додели стана тужиоцу. Из списка предмета и образложења оспореног решења даље произилази, да је тужени орган наводе жалбе тужиоца да је оспорено решење донето на штету тужиоца, оценио као неосноване, јер је закључио да је тужилац својом изјавом од 28.10.2011. године, сам иницирао да му се решење о додели стана у ... укине, са изнетим ставом у образложењу оспореног решења, а да би тужиоцу било утврђено право на доделу стана у ..., потребно је као и у претходном поступку када је давао изјаву за гарнизон Чачак, да исту овери у општини или у суду, јер се изјава не може повући усменим путем, него на исти начин као што је и дата.

По оцени Управног суда, основна се наводима тужбе указује на повреде правила поступка учињене у поступку до доношења оспореног решења. Ово због тога што се првостепени и тужени орган у својим решењима позивају на одредбу члана 255. Закона о општем управном поступку, као на правни основ за доношење оспореног решења, без навођења било које одредбе материјалног закона, који је неправилно примењен у решењу које се укида и давања разлога о испуњености услова за примену прописа на који се позива.

На наведени начин, по оцени Управног суда, повређене су одредбе члана 199. став 2. и члана 235. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” број 33/97, 31/01 и “Службени гласник Републике Србије” број 30/10), јер оспорено решење не садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Како су у доношењу оспореног решења повређена правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари, то је тужени орган у поновном поступку дужан да исте отклони и

донесе законито решење у складу са примедбама суда изнетим у овој пресуди.

Полазећи од наведеног, те одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, имајући при том у виду да је предмет спора такве природе да не изускује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, већ да је одлука суда донета у предметној ствари, заснована на утврђеном постојању повреде поступка од стране туженог органа, које ће бити отклоњено у поновном поступку одлучивања по жалби тужиоца од стране туженог органа.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09). У извршењу пресуде тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење и придржавајући се примедба суда у погледу поступка изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 31.10.2013. године, 14 У. 10187/12

Записничар
Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа-судија
Обрад Андрић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД/ИО